

Հայերեն – Armenian

Ինչ հնարավոր է...

Ըստ Ջոն Shortell

Հեղինակային իրավունքները պատկանում են © 2004 - ից մինչև 20 : 21

Սա մի պատմություն է, որը կգարմացնի ձեզ և նույնիսկ կարող է ձեզ դժվարությամբ ընդունել իրականում կատարվածը: Եթե դուք ունեք մի « հրաշք է նման " իրադարձության ինքներդ , կամ եղել վկա մեկի , այժմ դուք գիտեք, դուք չեք մենակ, եւ դա « լավ է այդ մասին խոսել: Այս հրաշքներից շատերը տեղի են ունենում, և մարդիկ դրանք մերժում են շրջապատի վերաբերմունքի պատճառով: Ես օրհնված էի մի մոր հետ, ով հավատում էր հրաշքներին և դաստիարակում դա իմ ներսում:

Այս ism ' t մի պատմություն է, այն « s հնարավորություն ձեզ համար, իմանալով, որ ամեն ինչ հնարավոր է ձեր կյանքում. Պատմության միջոցով ես կխոսեմ այն մասին, ինչ ես սովորել եմ և ինչպես կարողացա զբաղվել և զարգացնել այս հմտությունները , որոնք, իմ կարծիքով, մենք բոլորս ունենք:

Ես պարզապես չէի կռահում, թե ինչ է պետք , չնայած իմ կյանքի սկզբում ես վստահում էի իմ ինտուիտիվ իմացածին և 28 տարեկանում սկսեցի ակտիվ վարժեցնել , զբաղվել և զարգացնել այդ հմտությունները այնքանով, որ այս պատմությունը ոչ միայն հնարավոր էր , այլև գուցե, գուցե, նույնիսկ անխուսափելի : Իմ մտադրությունն է ցույց տալ ձեզ, որ դուք կարող եք սովորել այս հմտությունները և փոփոխություն ստեղծել ձեր կյանքում` անկախ հանգամանքներից , որոնցում դուք հայտնվում եք :

Եթե դուք հետաքրքրված եք ձեր կյանքի և հանգամանքների վերահսկողությունը վերականգնելու մեջ, կարդացեք և կապ հաստատեք ինձ հետ, որպեսզի մենք նույնպես սկսենք գործընթացը ձեզ համար: Եթե դուք արդեն գտնվում են հսկողության ամեն ինչ եւ այն հարթ ծովագնացություն ձեզ համար , ապա դուք ինձ նման: Ես չէի փնտրում նման բան, ինչ առաջարկում եմ այստեղ , քանի որ ես արդեն հաջողակ էի և արդեն ավելի փոքր հրաշքներ էի ստեղծում իմ կյանքում: Այն, ինչ ես հասկացա, այն է, որ այն, ինչ առաջարկվում էր ինձ, երբ ես էի 28 ակտիվացնել դ ինձ հեշտությամբ սովորեցնել ուրիշներին անել այն, ինչ ես անում եմ: Իմ կյանքի մեծ մասը ես այս մասին կխոսեի ուրիշների հետ, և նրանք այնտեղ չէին, որտեղ նրանք ընդունում կամ հասկանում էին այն, ինչի մասին ես կիսվում էի: Սա գուցե նաև դուք: Մեզանից ոմանց հետ մեր դասն այն է, որ ավելի լավը դառնա ուրիշների հետ կիսելու այն, ինչ մենք արդեն գիտենք: Ձեզանից շատերի համար այս տեղեկատվությունն ինքներդ սովորելը առաջնահերթություն է :

Ինչ էլ որ լինի ձեզ համար, ես ձեզ հավաստիացնում եմ, որ այստեղ արժեք կա ձեզ համար, նույնիսկ եթե սառույցը կոտրելն այն է, ինչ մեր կարծիքով անհնարիններն իրականում հնարավոր են և նույնիսկ կարող են հավանական դառնալ ...

Դե ինչ, պատմությունն այն է, որ ես քնել եմ իմ մեքենայի դեկին և գլխիվայր բախվել բևեռի հետ, և այդ երեկոն հայտնվեց Ինտենսիվ թերապիայի բաժանմունքում, և բժշկական անձնակազմը չէր սպասում, որ ես գիշերելու եմ: Հաջորդ օրը ես ցանկացա հանել իմ թոքերից 1.5 -ը և որոշ այլ օրգաններ ... 2,5 օր անց ես դուրս եկա հիվանդանոցից առանց վիրահատության:

Այսպիսով... ..

Ի՞նչ է հնարավոր, երբ... ..

- Ես գիտեմ իմ սեփական նպատակը
- Ես վստահում եմ ինձ այն աստիճանի, երբ պատրաստ եմ հետևել իմ կրքի և սրտերի ցանկությանը և գնահատում եմ իմ սեփական զգայունությունն ու ոգեշնչումները

Կյանքը մինչև ավտոկթարը

Համար մ Կ ամբողջ կյանքում ես գիտեի, որ պետք է օգնելու մարդկանց վստահում իրենց եւ իրենց ներքին ինտուիցիան. Ես սկսեցի մի բիզնես, որը մարդկանց սովորեցնում էր, թե որտեղից են եկել, ուր են գնում և ինչու են այստեղ, հոգեպես հասկանալով իրենց: Ես այս դասաժամը դասավանդում էի 1987 թվականից :

Այս հոգևոր բիզնեսը զարգացնելու փոխարեն ես շեղվեցի և սկսեցի այլ բիզնես : Երբ իմ բիզնեսը աճում էր և իսկապես սկսում էր զարգանալ, դա տեղի ունեցավ այն պատճառով, որ ես կենտրոնացած էի մարդկանց օգնելու իրենց առողջությամբ, մինչդեռ ջանասիրաբար աշխատում էի իմ առողջության վրա: Ես ընդունում էի աներևակայելի հզոր սննդային հավելումներ և բոլորի հետ կիսում էի իմ արդյունքները (որոնք կարող էին լինել այս հավելումների արդյունքում) :

Այս հավելումներն սկսելուց հետո էր, որ կարծես ամեն ինչ սկսեց փոխվել իմ մարմնում: Ես վաղուց եմ սովորել, երբ ինչ -որ մեկը հավելումներ է ընդունում, և նրանք որևէ տարբերություն չեն նկատում, ապա հավելումները կարող են անբավարար լինել այդ անձի կարիքների համար: Հետևում ժողովուրդներին ապրում փոփոխություն, եւ տեսնել, օր նրանց հայտնվելով վերականգնել իրենց առողջությունը եւ ազատել դինգ իրենց ցավի, որ նրանք եկել էին պարզապես ընդունում, շատ ոգևորիչ է ինձ համար. Ես իմ կյանքի մեծ մասը ցավով եմ անցկացրել, և ոչ որ չկարողացավ բացատրել մի քանի պարզ ճշմարտություն, որոնք երբ դրանք իրականացրեցի, հսկայական փոփոխություն մտցրեցին իմ առողջության մեջ: Այդ ժամանակ ես շատ կենտրոնացա օգնելու վրա, ով երբևէ օգնություն է ցանկացել:

Ես ինքս ինձ խոստացա, որ երբ առողջության այս բիզնեսից իմ մնացորդային եկամուտը հասնի ամսական 5000 ԱՄՆ դոլարի, ես կվերադառնամ մարդկանց օգնելու հոգեպես հասկանալ իրենց անձը և կյանքի ճանապարհը: Իմ եկամուտը շարունակում էր աճել ամսական 10 հազար դոլարից այն կողմ, և ես մոռացել էի խոստումս: Իմ ամբողջ ուշադրությունը դարձել էր ավելի շատ եկամուտ ստեղծելու վրա: Ինչ -որ կերպ ես սկսեցի լսել ինձ շրջապատող մարդկանց, որոնց կիզակետը իրենց կյանքում փողն էր: Ես չեմ հասկանում, թե ես էի դուրս ուղու համար, թե ինչ *ես* ուզում էի անել *ես* կյանքում:

Որքան հաճախ է պատահում, որ այն, ինչի համար աղաղակում է մեր սիրտը, մենք հետաձգում ենք, մինչև որ ինչ -որ այլ բան տեղի ունենա: Այսօր մարդկանց մեծամասնության համար դա հաճախ կապված է փողի հետ:

Այդ ժամանակ էր, որ .....

Ավտովթար 2003 թվականի հունիսի 29 -ին

Ես հեշտացնում էի առաջնորդության ճամբարը մեր առողջապահական բիզնեսի ղեկավարների համար այդ հանգստյան օրերին` գյուղերում: Բոլորը հոգնել էին և կիրակի կեսօրին տուն էին գնում:

Ես հեռացա ժամը 16 -ի սահմաններում, քանի որ որոշ այցելուների հետ տուն գնալիս հանդիպում էի: Լինեթը (իմ այն ժամանակվա կինը), Հելենը (քույրս) և որոշ ուրիշներ անընդհատ պնդում էին, որ ինձ հետ ինչ -որ մեկը ճանապարհորդում է ինձ հետ ընկերություն անելու համար: Ես շատ պարզ էի, որ պետք է մենակ գնայի:

Ես բարձր տրամադրությամբ մեկնեցի, իսկապես գոհ աշխատանքից, որ մենք արել էինք հանգստյան օրերին: Հանգստյան օրն այն մասին էր, թե ինչպես օգնել մարդկանց պատասխանատու լինել իրենց հաջողությունների համար և գիտակցել, որ իրենք վերահսկողություն ունեն իրենց կյանքի արդյունքների վրա:

Երեք ժամ տևած ճանապարհից մոտ մեկ ժամ հասա քաղաք և շատ հոգնած և քնկոտ էի գգում: Այս քաղաքի մյուս կողմում ես քնել եմ դեկին: Ըստ երևույթին, ինչ -որ մեկը հետևում էր, և նրանք ասացին, որ ես սկսել եմ հյուսել, բայց մնացի ճանապարհի իմ կողքին և սկսեցի նաև դանդաղեցնել:

Իմ մեքենան շեղվեց ճանապարհի վրայով` հանդիպակաց երթևեկի միջոցով, և երբ ես հարվածեցի ճանապարհի մյուս կողմի խրամատին, անվտանգության բարձիկը փքվեց, և ես արթնացա: Երբ անվտանգության բարձիկները փչում են, մեքենան լցվում է սպիտակ փոշով, և ես ոչինչ չեմ տեսնում: Ես չէի կարողանում մշակել, թե ինչու ոչինչ չէի տեսնում:

Քանի որ ես ընդհանրապես ոչինչ չէի տեսնում, ես գաղափար չունեի, թե որտեղ պետք է դեկել մեքենան, և ես հարվածեցի մի կոճղ` իմ աջ կողմի դռան երկայնքով, ես ավելի շատ ուղղվեցի ձախ, այնուհետև հարվածեցի մի գետնափայտով, որի մեջ կար մի խողովակ (ճանապարհ) և առջևի երկու անվադողերը պայթել են: Այնուհետև ես հարվածեցի դարպասաձողին իմ աջ կողմում և թեքվեցի ավելի ձախ: Իզացի, որ մեքենան ընթանում է դեպի մեծ գետնափոր կողքով, որը գնում էր դեպի ներքև: Սա «V» խորը արտահոսք էր: Ես գտնվում էի ջրահեռացման ստորին հատվածում, որը գնում էր դրա երկայնքով:

Անվտանգության բարձի փոշին այժմ այնքան էր իջել, որ տեսա էլեկտրական պուլսը, որը գալիս էր իմ առջևից ... շատ արագ: Փորձեցի հեռանալ, և մեքենան ընդհանրապես չարձագանքեց դեկին (իմացա, որ ավելի ուշ անվադողերը փչացել էին):

Այն ակնթարթին, երբ տեսա, որ պուլսը բարձրանում է, կյանքս փայլեց աչքերիս կողքով: Ես տեսա Լինեթին (այն ժամանակ կինը) և Էմբերին (դուստրը` 3 տարեկան) և իմ նպատակը, և ես գիտեի, որ սա մահանալու իմ ժամանակը չէ:

Ես կտրականապես ասացի իմ հրեշտակներին
«Սա այն չէ, իմ ժամանակը դեռ չի ավարտվել»:

Այն պահին, երբ ես դա ասացի, սպիտակ լույսը վերևից եկավ մեքենայի մեջ և պտտվեց ինձ պտույտով և փաթաթեց ինձ պաշտպանական էներգիայի կոկոնով: Միևնույն ժամանակ, ես տեսա, թե ինչպես է մեքենան մխրճվում ձողի մեջ և գալիս հանգստանում ինձ հետ, իսկ հետո ես քայլում եմ մեքենայի առջևի մոտ ` օգնելով երկու տղամարդու, մեկը ` իմ երկու կողմերում: Այդ ժամանակ ես գիտեի, որ ամեն ինչ լավ կլինի:

Ես հանգստացա և հանձնվեցի դժբախտ պատահարի ` իմանալով, որ ինձ մոտ ամեն ինչ լավ կլինի: **Ես ընդհանրապես վախ չունեի և լիովին վստահեցի :**

Ամբողջ ժամանակ ես գիտակից մնացի, և երբ մեքենան հանգստացավ, ես գիտեի, որ կրծքավանդակի վնասվածքս լուրջ էր, բայց ես երբեք թույլ չեմ տվել, նույնիսկ վայրկյանների ընթացքում, որևէ միտք, որ ես կմահանամ: Ես վստահում էի այն տեսիլքին, որն ստացել էի իմ հոգևոր օգնականների թիմից, որը հեռանում էր դժբախտ պատահարից և լավ էր:

Մեքենան բախվել է սյանը (նստիկանությունը գնահատում է 85 կմ/ժ) մեքենայի առջևի մասի կենտրոնում, այնուհետև հանգստացել: Ինձ հետևողն ասաց, որ ես արագացա դեպի բևեռը: Ըստ ամենայնի, դա տեղի է ունենում, քանի որ մարդիկ չեն գիտակցում, որ նրանք սեղմել են արագացուցիչը և ոչ թե արգելակը:

Մեքենան հանգստացավ, և ես հուսահատ պայքարեցի, որ օդը թոքերս մտնի: Կարծես հողմահարված լինեի (հետագայում պարզեցի, որ թոքերս լցվում են արյունով):

Ոչ մի տեղ արյուն չկար: Իրականում վթարից ստացած միակ կտրվածքը իմ աջ սրունքի փոքր կտրվածքն էր, որը միայն մեկ սանտիմետր արյուն էր հոսում:

Երկու տղամարդ մոտեցան մեքենայի իմ կողքին, և ես բղավեցի, որ մեքենան այրվում է (անվտանգության բարձիկի փոշին ծխի տեսք ուներ) նրանք փորձեցին բացել մեքենայի դուռը և հետ շարտվեցին էլեկտրական հարվածներից:

Մենք հասկացանք, որ մեքենան էլեկտրաֆիկացվել է մեքենայի մարտկոցից:

Ես հիմա կարողացա փոքր շունչ քաշել:

Ես անհամբերությամբ բռնեցի մոտ 700 դոլար կանխիկ գումար, որն ունեի վահանակում և բջջային հեռախոսում:

Նրանք մի քանի անգամ փորձեցին բացել դուռը, մինչև վարորդների դուռը բաց արեցին ` մատները դնելով դռան վերևում, որտեղ այն ճկվել էր, այնուհետև նրանք քաշվեցին: Ամբողջ ժամանակ, երբ նրանք պահել էին դուռը, նրանք էլեկտրական ցնցումների էին ենթարկվում: Մեքենայի յուրաքանչյուր վահանակ ճկվել էր: Մեքենան բավականին կարճ էր! Վարորդի դուռը նույնպես վնասվել էր փոսում եղած կոճղից:

Երբ դուռը բաց էր, նրանք ասացին, որ մի դիպչեք մետաղական որևէ մասի: Այսպիսով, ես շատ զգույշ պտտվեցի թիզ առ թիզ շարժվելով և դուրս եկա ինքնուրույն: Երկու տղամարդը ձեռքը վերցրին և ինձ առաջնորդեցին դեպի մեքենայի առջևը, երբ ես նստեցի: Սա տեղի ունեցավ ճիշտ այնպես, ինչպես իմ տեսած տեսիլքը:

Ես իմ սրտում գիտեի, որ եթե պառկեմ, կմեռնեմ: Ես գիտեի, որ եթե նստած մնայի, ամեն ինչ լավ կլիներ: Ես նստեցի ` ծնկներս բարձր պահած, իսկ ձեռքերս կրծքիս բռնած, իսկ

զլուխս ` առաջ թերված: Այն պահին, երբ նստեցի, ես սկսեցի էներգիա փոխանցել իմ մարմնին և մտքումս տեսա, որ ներսումս ամեն ինչ ավելի լավ է վերանորոգվում, քան նախկինում: Ամեն վայրկյան ես կենտրոնացած էի իմ մարմինը վերակառուցելու աշխատանքի վրա:

Մեքենաները կանգ էին առնում ամենուր:

Անվտանգության բարձերն անարդյունավետ են բազմակի բախման վթարի դեպքում, քանի որ դրանք տեղադրվում են առաջին հարվածով, որն իմ իրավիճակում խրամատն էր և ոչ այն ժամանակ, երբ դրա կարիքն ունեի: Անվտանգության բարձիկն այնուհետև անօգուտ էր, երբ ես հարվածեցի սյանը (ըստ էության, դեկից այն կողմ պտուտակներ էին դուրս գալիս, որտեղ հարվածեցի):

Ձմռանը կիրակի կեսօրին ժամը 17 -ն էր, դեռ թերև, բայց ցուրտ էր, ամպամած, սառը քամի էր փչում:

Մարդիկ վրատրթի ենթարկվեցին:

Կինս կուչ եկավ ու ասաց, որ բուժքույր է: Նա ինձ մի քանի հարց տվեց, որոնք ես հիշում եմ, որ ասում էի, որ լավ եմ, բայց շատ եմ ցավում և դժվարանում եմ շնչել:

Ինչ -որ մեկը արծաթագույն «տիեզերական վերմակ» դրեց իմ շուրջը ` ջերմության համար: Սառը քամին փչում էր մեջքիս:

Լինելը մոտ մեկ ժամ իմ հետևից էր գնում, այնպես որ ես գիտեի, որ պետք է զանգահարեմ նրան: Ես նաև գիտեի, որ նա դեռ բջջային տիրույթում չէր: Նրա մեքենայում էին Էմբերը, Ապրիլը (խորթ դուստրը) և քույրս ` Հելենը, որը երկվորյակներով շատ հղի էր:

Րանգեցի և հաղորդագրություն թողեցի, «Ողջույն, սիրելիս, պարզապես քեզ տեղյակ պահեմ, որ ես մի փոքր կատակ եմ արել, և նրանք ինձ տանում են հիվանդանոց ` ստուգման: Ամեն ինչ լավ է.»

Հետո զանգահարեցի Մայքլին իմ մտերիմ ընկերոջը, ով ճամբարում էր և ապրում էր այն քաղաքում, որտեղ ես նոր էի եկել, որը գտնվում էր ընդամենը 10 րոպե հեռավորության վրա:

Ես զանգեցի և ասացի.

«Մայքլ, ես լուրջ ավտովթարի եմ ենթարկվել, և քո օգնության կարիքն ունեմ: Լինելը շուտով այստեղ կլինի, և ես այստեղ քո կարիքն ունեմ, երբ նա հասնի այստեղ, ես այս ու այն պահին անջատված եմ »:

Մայքլը դեպքի վայր է ժամանել մոտ 10 րոպեում

Ես խնդրեցի Մայքլին փնտրել երկու տղամարդկանց, ովքեր ինձ դուրս բերեցին մեքենայից, քանի որ ես ուզում էի շնորհակալություն հայտնել նրանց: Մայքլը վերադարձավ ինձ մոտ և ասաց, որ NOBODY- ն պետք է դիպչեր մեքենային, քանի որ իմ հարվածած սյունը կրում էր 66,000 վոլտ, և որ մեկուսիչները կտորվել էին, և 3 լարերը կարճանում էին սյունից ներքև և մեքենայի միջով: Նա ասաց, որ ցանկացած մարդ, ով կանի մեքենային, հավանաբար կմահանա:

Նա շրջեց ամբոխի միջով և բոլորին հարցրեց, թե գիտե՞ն, թե ովքեր են այն երկու տղաները, ովքեր ինձ դուրս են հանել: Նա չկարողացավ գտնել դրանք, և մարդիկ ասացին, որ ոչ ոք չի լքել վթարի վայրը:

Ոստիկանները ժամանեցին և ինձ հարցրեցին, թե արդյոք ես մենակ եմ մեքենայում: Ես ինքնաբերաբար «Ոչ» ասացի՝ ընդհանրապես չմտածելով, թե ինչու են նրանք ինձ հարցնում: Նրանք հեռացան և հետ եկան և նորից ինձ հարցրեցին՝ մեքենայի մեջ մենա՞կ եմ, և նորից ասացի՝ «Ոչ»: Նրանք երրորդ անգամ վերադարձան և իրենց ձայնով զգալի մտահոգությամբ հարցրին՝ «մեքենայում ո՞վ է եղել քեզ հետ»: Ես հասկացա, թե ինչու են նրանք ինձ հարցնում, երբ մարմին էին փնտրում: Ես զարմացա, որ ասացի Ոչ և հիմա ասացի՝ «Ոչ, ինձ հետ մեքենայում ոչ ոք չկար»:

Շտապ օգնությունը ժամանեց:

Շտապ օգնության աշխատակիցն ինձ որոշ հարցեր տվեց: Հետո նա որոշեց, որ ես պետք է գնամ ամենամոտ քաղաքի խոշոր հիվանդանոցը

Շտապ օգնության աշխատակիցները փորձեցին ինձ պատկեցնել ողնաշարի տախտակին: Նրանք ինձ ընդամենը 2 սմ հետ էին տեղափոխել, և ես բղավեցի, որ կանգնեմ: Theավն աներեւակայելի էր, եւ ես գիտեի, որ նրանք չեն կարող ինձ այդպես իջեցնել՝ իմ ամբողջ մարմնի լարվածության պատճառով: Այնուհետև նրանք նորից ինձ վերադարձրին ուղղահայաց դիրքի:

Ես ստիպված էի ամուր պահել իմ մարմինը, որպեսզի այն պաշտպանեմ ակնհայտ կոտորված կողերով: Ես գիտեի, որ եթե նրանք իջեցնեին ինձ այնպես, ինչպես իրենք էին մտադիր, որ ինչ -որ սարսափելի բան տեղի ունենար, որ դա նույնիսկ կարող էր հանգեցնել իմ մահվան:

Իմ գլխում ես հարցրեցի իմ հրեշտակներին՝ «ի՞նչ եմ անելու»:

Իմ Հրեշտակներն ասացին, որ ես պետք է հաստատակամ լինեմ և հանձն առնեմ իրենց և ասեմ, թե ինչ պետք է անեն: Իմ Հրեշտակներն ինձ ասացին. «Կրկնեք ժողովրդին այն, ինչ մենք ասում ենք ձեզ»:

Ուստի ես շատ հաստատակամորեն շտապօգնության մարդուն կրկնեցի այն, ինչ ինձ ասում էին իմ հրեշտակները, բայց չասացին, թե որտեղից են գալիս հրահանգները, «Սա այն է, ինչ մենք անելու ենք, մի քանի տղամարդիկ ողնաշարի տախտակը ամուր կպահեն մեջքիս և կամաց -կամաց ավելի ու ավելի ուժգին կշարժեն, մինչև ես կարողանամ հանգստացնել իմ բոլոր մկանները (որոնք չափազանց ամուր էին պահում իմ մարմինը միասին) և ես թույլ կտայի, որ տախտակը վերցնի իմ ամբողջ քաշը: Երբ ես ինձ հանգիստ եմ զգում և ազատվում եմ մկաններիցս, այդ ժամանակ լիովին հենվում էի տախտակին: Այնուհետև իմ ազդանշանի վրա դուք կարող եք սկսել տախտակը շատ դանդաղ և սահուն իջեցնել, որպեսզի ես նորից չսեղմեմ մկաններս: Երբ ես իջնվեմ, ապա կարող ես ինձ դիպչել տախտակի երկայնքով: Դա կտևի մոտ 15 րոպե »

Ես մտովի հավաքվեցի, քանի որ այս պահին թողնելով, ես պետք է լիովին վստահեի այս մարդկանց և իմ հրեշտակներին: Ես գիտեի, որ կյանքս դնում եմ նրանց ձեռքը: Նրանք դա արեցին, և ես ասացի, որ սկսեմ իջեցնել ինձ և տախտակը, բայց այն պետք է լինի հարթ և դանդաղ: Որոշ ժամանակ տևեց: Երբ իջեցրեցի, ես նրանց ասացի, որ ինձ դիպչեն տախտակի երկայնքով:

Նրանք դա արեցին, իսկ հետո ինձ բարձրացրին սայլակով:

Տղամարդ բուժաշխատողը հետ եկավ ինձ հետ:

Մի անգամ Շտապօգնության մեքենայում նա ասաց, որ պատրաստվում է ինձ մորֆին տալ, և ես ասացի «Ոչ»:

Նա ինձ հարցրեց. «Ցավ չունե՞ս»: Ես ասացի. «Ցավ, ինչպիսին դուք չէիք կարող պատկերացնել, անհավանական ցավ»:

«Ուրեմն ինչու՞ մորֆին չեք ուզում»: Նա հարցրեց.

Ես պատասխանեցի. «Քայտալը միակ բանն է, որ ինձ հիմք է տալիս երկիր մոլորակին: Ես կո Օ W, իմ սրտում, որ եթե ես մորֆին, որ ես պարզապես քշել մահվան մեջ: Ես կո տ Վտ, որ ցավի ես պահելով ինձ հիմնավորված երկրի վրա, պահելով ինձ ներկա է նրանով, որ ես դեռ հա ve ֆիզիկական մարմին »:

«Ես ուզում եմ» նրա հետ լինել », երբ հասնենք հիվանդանոց և կարողանամ զգալ, թե ինչ է կատարվում ինձ հետ, որպեսզի կարողանամ նրանց հստակ ասել, թե ինչ է կատարվում»: . Սա ասելով ` ես ինքս ինձ ապագայում դնում էի, որ կենդանի հիվանդանոց հասնեմ և պատրաստ եմ կենսական տեղեկատվություն հաղորդել անձնակազմին: Ես երբեք չեմ մտածել մահվան մասին : Այսպիսով, հաջորդ մի քանի օրերի ընթացքում ես անընդհատ խոսում էի իմ ապագայի և այն, ինչ լինելու էր: Սա գիտակցված ընտրությունն էր, այլ իմ անսասան համոզմունքի արդյունք, որ ես կապրեի:

{Մանկության տարիներին ես հաճախ կոտրում էի մատներիս մատները և վիրավորվում այդ ուժեղ ցավից: Մի օր ես հարցրեցի իմ հրեշտակին, թե ինչպես կարող եմ վերացնել այս տեսակ ցավը, իմ հրեշտակն ասաց. Այսպիսով, ես ինքս ինձ մտածեցի ` ո՞րն է ցավի նպատակը: Ես հասկացա, որ ցավն ինձ ասելն է, որ ինչ -որ բան այն չէ, և որ իմ մարմնի այդ հատվածը ուշադրության կարիք ունի: Այսպիսով, ես նորից հարցրեցի իմ հրեշտակին. Պատասխանը եղել է «Այո»:

Այնուհետև ես հարցրեցի. պատասխանը «Այո» էր:

Ես սկսեցի դրանով զբաղվել մանկուց, ենթադրում եմ, որ ես դեռ 10 տարեկան չէի այն ժամանակ, երբ այս գրույցն ունեցա իմ Հոգևոր օգնականների (հրեշտակների) հետ, և այն, ինչ սովորել էի ցավի մասին, աշխատեց: Ես հասկացա էներգիա ուղղելու այն տարածք, որը բուժման կարիք ուներ, ինչպես հասկացա ձեռքերը դնելու և այն մասին, թե որքան հզոր էր դա բուժման համար: Ես կարող էի կոխել ոտքիս մատը և անմիջապես ընդունել ցավի ուղերձը և կատարել հանձնառու գործողություն, որը կար

- 1) ընդունեք ցավի հաղորդագրությունը և շնորհակալություն հայտնեք այն իր աշխատանքը կատարելու համար,
- 2) էներգիա ուղարկել դեպի տարածք
- 3) լիովին հանգստացեք, մի կողմ թողեք ցանկացած միտք, որ ցավը «ցավում է» միայն այն, որ այն ուղարկում է արդեն ընդունված հաղորդագրություն:
- 4) Theավն անհապաղ կնվազի և հաճախ ամբողջությամբ կվերանա: }

Շտապ օգնության աշխատակիցը, ով ինձ հետ էր, ասաց, որ ճանապարհորդությունը դժվար էր մինչև հաջորդ փոքր քաղաքը, և ես ասացի լավ:

Մենք ճանապարհորդեցինք դանդաղ և առանց ազդանշանների (վստահ չեմ լույսերի մասին)

Ուղևորությունը դանդաղ և ցավոտ էր:

Ես զգում էի յուրաքանչյուր հարված և յուրաքանչյուր շարժում չափազանց ցավոտ էր: Ես շարունակեցի կենտրոնանալ այն բանի վրա, թե ինչպես կուզենայի, որ մարմինս

լինելը՝ Պիտանի, Առողջ, Ուժեղ և Լավ: Ես մարմնավորում էի իմ մարմինը որպես ապաքինված և ամբողջական:

Հիվանդանոց գնալուց անմիջապես հետո բջջային հեռախոսս զանգեց, և ես տեսա, որ դա իմ նշանակումն էր, որին պետք է գնայի վթարի ժամանակ: Ես ասացի, որ պետք է զանգահարեմ: Ես պետք է նրան տեղեկացնեի, որ չեմ գա, քանի որ նա և իր ընտանիքը ինձ սպասում էին ընթրիքի: Նա ասաց, որ չի ջնջի վզնոցը: Երբ հեռախոսը զանգում էր, ես շատ խստորեն ասացի, որ այն չեղարկեմ, և նա ասաց միայն այն դեպքում, եթե ես խոստանայի գլուխս չշարժել: Ես ասացի Այո, և նա հանեց այն: Ես զանգահարեցի, և ես ասացի, որ չեմ կարողանա նշանակել մեր հանդիպումը, և որ ես պետք է երկու շաբաթ ժամանակով նորից պլանավորեմ, և նա լավ է: Ներողություն խնդրեցի և հրաժեշտ տվեցի: Ես ենթագիտակցորեն ձևակերպում էի, որ պետք է գնամ, քանի որ *միանգամայն* հստակ գիտեի, որ ես կապաքինվեմ և կլինեմ այդ նշանակմանը մոտ մեկ շաբաթից:

Բջջային հեռախոսով խոսեցի նաև Մայքլի հետ:

Ես հիվանդանոց հասա Լինետի և Էմբերի հետ միաժամանակ: Եվ Մայքլը նույնպես ժամանեց իր մեքենայով:

Ներս մտնելիս ես լսեցի, որ շտապօգնության տղամարդը բուժքույրերին պատմում էր իմ մասին, բայց չկարողացավ պարզել նրա ասածը:

Մենք շտապ օգնության բաժնում էինք:

Նրանք ուզում էին կտրել իմ հագուստը, և ես նրանց ասացի, որ թույլ չեմ տա, որ նրանք կտրեն իմ պոլո մարգաշապիկը, քանի որ իմ հագած շապիկը ինձ համար շատ կարևոր շապիկ էր, և ես ցանկանում էի շարունակել այն հագնել: Նրանք բացատրեցին, թե որքան դժվար կլինի դա հանել, և ես ասացի լավ, ապա սկսեմք:

Չափազանց ցավոտ էր այն հանել, քանի որ ստիպված էի բարձրացնել ձեռքերս և շրջել դրանք:

Ես ունեի կողերի կտրվածք և կրծքավանդակի կտրվածք և դեռևս ցավազրկող դեղամիջոց չունեի:

Ներս մտան Էմբերն ու Լինեթը, և Էմբերը վերցրեց ձեռքս ու հարցրեց. «Հայրիկ, լավ կլինե՞ս»:

Այս պահին բոլորը կանգ առան և կատարյալ լռություն տիրեց, երբ նրանք սպասում էին իմ պատասխանին:

Ես շրջեցի գլուխս, ես նայեցի նրա աչքերին և ասացի՝ ցույց տալով ինձ շրջապատող բոլոր բուժքույրերին և բժիշկներին. «Այո», - պատասխանեց Էմբերը:

«Նրանք բոլորը վազում են, քանի որ այս պահին նրանք չեն գիտակցում, որ ես լավ եմ լինելու»:

Այդ շտապ օգնության սենյակում կարելի էր լսել մի քորոցի անկում: Գուցե 15 վայրկյան ոչ ոք ոչինչ չշարժվեց կամ ոչինչ չասաց:

Էմբերը ժպտաց և հանգստացավ, և մենք շարունակեցինք ձեռք բռնել:

Ես գիտակցաբար չէի *փորձում* դրականորեն խոսել և գիտակցաբար կիրառելով այնպիսի տեխնիկա, ինչպիսին է իմ մասին ապագայում, բայց սա այն է, ինչ տեղի

ունեցավ, իմ ունեցած խոսակցությունների և մտքերի մեծ մասն այն էր, որ ես ապագայում ինչ -որ մեկի հետ ինչ -որ բան եմ անում: Ես դա չհասկացա մինչև մի քանի տարի անց, որ սա այն է, ինչ ես արել եմ:

Ես շատ աշխատանք եմ կատարել ` կառուցելով իմ ներքին կարգապահությունը ` հզոր և դրական խոսելու այն հանգամանքների մասին, որոնցում հայտնվել եմ:

Ես թույլ չտվեցի որևէ բացասական մտք իմ գիտակցության մեջ: Ես մտադիր էի իմ շուրջը գտնվող բոլոր մարդկանց ներգրավել «այսպես է լինելու»: Ես զգացի հսկայական աջակցություն հոգուց և զգացի, որ ոգիներ են իմ շուրջը: Ես ինձ տեսողությամբ կտրուկ և հստակ զգացի: Վախի իսպառ բացակայություն կար: Ես շարունակում էի վստահել, որ ամեն ինչ լավ կլինի:

Ես հավատում եմ, որ այն, ինչ ես արեցի, հնարավոր է բոլորի համար ` անկախ նրանից, դուք հավատում եք Աստծուն, Հիսուսին, Բուդդային, Մոհամմադին, Հոգուն, կամ ով երբևէ կամ նույնիսկ ոչ ոքի: Իրականում ձեր Աստծո կամ ձեր անձի հետ կապի խորությունն է, որ հնարավոր է դարձնում այն, ինչ դուք պատկերացնում եք:

Դա կարող է տեղի ունենալ միայն այն ժամանակ, երբ թույլ ես տվել ինքդ քեզ խոցելի լինել և թույլ ես տվել ինքդ քեզ անվերապահորեն սիրել: Մա իսկապես ինչ -որ բան է պահանջում, հատկապես քաջություն:

Այն պահանջում է թողնել բոլոր դիմադրությունները:

{Երբ ես դիմադրում եմ, ես իրականում կենտրոնանում եմ այն առարկայի վրա, որին ես դիմադրում եմ:

Այն, ինչ գալիս է դեպի ինձ, գրավվում է մի պատճառով, և ես չգիտեմ, թե որն է պատճառը հիմնականում: Երբ ես դիմադրում եմ ինչ -որ բանի, ապա ես զսպում եմ այն զգալը: Այս բանը, որին ես դիմադրում եմ, հիմքի մի մասն է, որն ինձ հնարավորություն է տալիս կառուցել իմ ապագան դրա գազաթին: Երբ ես դա թույլ չեմ տալիս իմ կյանք, իմ կյանքն անցնում է պահման ձևի, և այն, ինչին ես դիմադրում եմ, անընդհատ գալիս է:

Ենթագիտակցորեն ես շարունակում եմ ներգրավել այն փորձը, որը կօգնի ինձ վերածվել այն մարդու, ում պետք է լինեմ ինչ -որ կերպ իմ ապագայում, այդ մարդը կկարողանա հաղթահարել ապագա իրավիճակը, որին դուք պատրաստ չեք այստեղ և հիմա:

Որքա՞ն հաճախ ենք մենք գալիս կյանքի որևէ տեղ և ինքներս մեզ ասում. «Այդ փորձառությունը, որն ունեցել եմ իմ անցյալում, ինձ օգնեց պատրաստ լինել իմ կյանքի հաջորդ արկածախնդրությանը»: Երբ ես ընդունում եմ այն փորձառությունները, որոնք գրավում են իմ կյանքը, ապա ես ազատ ու հեշտությամբ շարժվում եմ կյանքի միջով և ճիշտ ժամանակին հայտնվում ճիշտ տեղում:

Երբեմն մենք դիմադրում ենք այն պատճառներին, որ ՈՏԲԻՇՆԵԲԸ մեզ տալիս են ինչ -որ բան անելու, սովորաբար այն պատճառով, որ դա իրենց պատճառն է, և օգուտ է բերում նրանց և ոչ թե մեզ: Երբ ես փնտրում եմ և, իհարկե, կգտնեմ որոշակի փորձառություն ունենալու իմ պատճառը, այնուհետև ես ընդունում եմ այդ փորձը և դադարում եմ դիմադրել:

Երբեմն ես դիմադրում եմ, քանի որ հստակ չեմ իմ ավելի մեծ նպատակի մասին, և դա նման է ինձ մղել միջության մեջ, երբ ես ոչինչ չեմ տեսնում և չգիտեմ, թե ինչ է իմ առջև:

Մտածեք դրա մասին ... երբ ես չգիտեմ, թե ինչ կա իմ առջև, ապա ես կցանկանայի ավելի դանդաղ շարժվել, բայց եթե իմանամ, թե ինչ է իմ առջև և մութ է, ապա կկարողանամ ավելի վստահ առաջ գնալ:

Երբ ես խորհում եմ մի փորձի մասին, որը ես ունեցել եմ, և ես ինքս ինձ հարց եմ տալիս «ի՞նչն է ինձ պատրաստել այս պահի համար»: ապա ես կունենամ ոգեշնչումներ, որոնք կօգնեն ինձ հասկանալ, տեսնել, իմանալ և զգալ, թե ինչպես է այս նախորդ փորձը ինձ ստիպել պատրաստ լինել այն փորձին, որի մասին ես այժմ արտացոլում եմ:

Ես մի քանի տասնամյակ դասավանդում եմ այս նյութը և աշխատում եմ այն **Ապրելու** վրա : }

Ես մի քիչ պատկեցի այնտեղ, մինչ Ամբերսը բռնում էի ձեռքս և խոսում Լինետի հետ:

Ինչ -որ պահի ես անիվով տեղափոխվեցի շտապ օգնության սենյակի մի կողմը և երկու բուժքույր կանգնեցրին ինձ վրա, մեկը ` սայլակի երկու կողմերում: Նրանք խոսում էին միմյանց հետ, և մեկն ասում էր, որ նա դժվարանում է հղիանալ: Ես լսում էի և ասում «Ես կարող եմ քեզ օգնել դրանում»: Նրանք երկուսն էլ բավականին ցնցված տեսք ունեին: Ես բացատրեցի, որ ես տարածում եմ առողջության զարմանալի արտադրանք և անձնական խնամքի հիանալի ապրանքներ, որոնք գուցե կարողանան օգնել նրան: Ես բացատրեցի, որ դրանք այն արտադրանքներն էին, որոնք կերակրում էին իմ մարմինը հենց հիմա, որպեսզի օգնեն նրան ինքնակառավարվել և որ դրանք սովորական արտադրանք չեն: Ես բացատրեցի նրա մարմնից տոքսինների հեռացման կարևորությունը և ավելին դնելը: Ես բացատրեցի, որ անձնական խնամքի շատ ապրանքներ կարող են պոտենցիալ վնասակար բաղադրիչներ ունենալ: Ես նաև բացատրեցի, որ մեր սնունդը չունի իր սննդակարգի նույն մակարդակը, ինչ նախկինում: Ես բացատրեցի, որ շատ զույգեր հաջողությամբ հղիացել են այս արտադրանքներն օգտագործելուց հետո, և այդ զույգերը կարծում էին, որ գուցե հենց այդ ապրանքներն էին, որ փոփոխություն էին կատարում: Այսպիսով, ես նրան տվեցի իմ հեռախոսահամարը և առաջարկեցի, որ նա զանգի ինձ մի քանի օրից, և ես կկազմակերպեմ արտադրանքը նրա համար: Ես դա արեցի այնպես, կարծես ես պարզապես պառկած էի տրոլեյբուսին, որը պատրաստ էր տուն գնալ: Նա վերցրեց իմ համարը, բայց երբեք չզանգեց ինձ...

Նրանք կատարեցին կատուների սկանավորում և բազմաթիվ ռենտգեն հետազոտություններ: Ես դեռ պնդում էի, որ մորֆին չկա, մինչև ռենտգենյան ճառագայթները չավարտվեն:

Նրանք նորից կատարեցին բոլոր ռենտգենյան ճառագայթները և կատվի սկանավորումը, չգիտեմ ինչու:

Ես հիշում եմ, որ առաջին ռենտգենյան ճառագայթների ժամանակ ես մտածում էի ցավի մասին և պայքարում էի գիտակից մնալու համար: Երբ նրանք ինձ ասացին, որ նրանք պետք է նորից անեն դրանք, ես հիշում եմ, որ հանգստացել եմ և պարզապես ընդունել եմ դա և այդպիսով մտել եմ օտենի վայր: Ես շատ բան չեմ հիշում առաջին ռենտգենյան ճառագայթների մասին, բայց բավականին հստակ հիշում եմ կատուների երկրորդ սքանավորումը և ռենտգենը:

Քույրս ` Հելենը, ներս մտավ և գրուցեց, ինչպես և Մայքլը, բայց քանի որ դա շտապ օգնության սենյակն էր, նրանք թույլ էին տալիս միայն մեկին մեկ անգամ մեկնել, բացառությամբ Էմբերի, և նրանք թույլ տվեցին Լինեթին ներս մտնել նրա հետ:

Ես գրուցում էի իրերի մասին, այլևս չեմ հիշում, քան համոզվում էի, որ խոսակցությունը սովորական առօրյա իրերի մասին էր, ՈՉԻՆՉ պատահարի կամ իմ վիճակի մասին:

Ես միշտ հստակ և նվիրված էի, թե ինչպես է այն ընթանալու:

Շատ ուշ էր, կարծում եմ, կեսգիշերն էր, երբ ինձ տեղափոխեցին ինտենսիվ թերապիայի բաժանմունք, այս փուլում ես կարծում եմ, որ մորֆին էի ստանում, քանի որ ցավը չեմ հիշում:

Իմ քույր ընկերներից մեկը այս հիվանդանոցի վերակենդանացման բաժանմունքի բուժքույր էր, և նա շաբաթներ անց քրոջս ասաց, որ վիրաբույժը ինձ խնամող բուժքրոջը ասել է, որ ինձ պարզապես հարմարավետ դարձնի, քանի որ գիշերվա ընթացքում ինչ - որ ժամանակ մահանալու եմ ...

Նրանք ինձ բարձրացրեցին փափուկ օդային մահճակալի վրա, և Բժիշկը ինձ մորֆինի ներարկում տվեց անմիջապես կրծքավանդակի շրջանում: Նա ասաց. «Սա կօգնի ձեզ քնել»:

Ես նրան ասացի. «Ես չեմ քնելու, ես շատ աշխատանք ունեմ անելու»: Նա տարօրինակ հայացքով նայեց ինձ և հարցրեց «ի՞նչ նկատի ունես»: Ես պատասխանեցի "Ես մարմին ունեմ վերակառուցելու !!!"

Ես անընդհատ էներգիա էի փոխանցում իմ մարմնի մեջ այն բոլոր մասերին, որոնք բուժման կարիք ունեին: Ես կենտրոնացա և պատկերացրի ներքին օրգանների ինքնակառավարման կառուցվածքը և «նորմալ լինելը»: Ես դա անում էի անընդհատ, ամբողջ գիշեր: Ես երբեք աչք չեմ քնել... չափազանց զբաղված:

Լինեթը, Էմբերը, Ապրիլը, Հելենը և Մայքլը բոլորը մտան առանձին ` բարի գիշեր ասելու: Ես ասացի, որ առավոտյան կտեսնեմ նրանց, ես պահեցի նրանց մասին խոսակցությունը և որտեղ նրանք մնացին: Նրանք գրանցվել էին մոթելում և արդեն ճաշել էին: Ես բարի գիշեր ասացի և ասացի, որ սիրում եմ իրենց և որ ամեն ինչ լավ կլինի: Ես ուզում էի հանգստացնել նրանց, որպեսզի նրանք չանհանգստանային, քանի որ գիտեի, որ ամեն ինչ լավ կլինի:

Ես մահճակալի վերջում գրուցեցի բուժքրոջ հետ, չեմ հիշում խոսակցությունները: (նա կարող է հիշել):

Ինչ -որ պահի ես ասացի, որ ինձ իսկապես պետք է միզել: Նա ինձ տվեց շիշը և ինչքան էլ ջանայի , պառկած վիճակում չէի կարող միզել դրա մեջ : Նա ասաց, որ եթե ես չկարողանամ դա կառավարել, ապա նրանք կաթետեր կտեղադրեն: Ես ասացի, որ ոչ մի կերպ դա տեղի չի ունենա:

Մեկ ժամից ավելի փորձեցի շի մեջ թքել, բայց չկարողացա: Ես չէի միզել կիրակի օրվա ճաշի ժամից ` ավելի քան 15 ժամ շուտ:

Այնուհետև ես գաղափար ունեցա ոտքի կանգնել և լաց լինել: Ես բուժքրոջը հարցրեցի. «Կարո՞ղ ես ինձ օգնել անկողնում»: և նա հարցրեց ` «ինչի՞ համար»: Ես ասացի.

Ես ասացի.

Չետո նա օգնեց ինձ և մոտ 5 րոպե տևեց միայն կանգնեցնելու համար:

Այնտեղ ես կիսախավարում կանգնած էի՝ ձախ ձեռքով բռնելով կաթիլային տակդիրին և միզելով այն շշի մեջ, որը բուժքույրը բռնել էր ինձ համար:

Ես լցրեցի այն և այն սկսեց լցվել հատակին: Նա ասաց. «Սպասիր, և ես մեկ այլ շիշ կստանամ»: Ես ասացի. Ես չէի ուզում դադարեցնել հոսքը: Ծիշը շարունակում էր լցվել ամբողջ հատակով:

Բուժքույրը սկսեց ծիծաղել և ասաց. «Ես երբեք չեմ տեսել, որ որևէ մեկը լցնի դրանցից մեկը: Կարծում եմ, որ ես պարզապես պետք է այն մաքրեմ »:

Ես ծիծաղեցի ինքս ինձ վրա, քանի որ ծիծաղելն այս պահին տարբերակ չէր: Այդ ծիծաղը, որ ունեի ներսում, նշանակալի էր ինձ համար:

Եվս 5 րոպե տևեց, որ նորից քնեմ: Ես և բուժքույրը սկսեցինք ավելի շատ գրուցել, և ես հիշում եմ, որ նա հարցնում էր, թե ինչ եմ անում, որի համար ես պետք է արթուն լինեի: Ես բացատրեցի, թե ինչու չեմ քնում և այն աշխատանքը, որ անում էի:

Ես հատուկ էներգիա էի ուղարկում իմ մարմնի շուրջը՝ տեսնելով, որ մարմինս ճառագայթում է պայծառ լույսով և լցնում այն տարածքները, որոնք չունեն լուսավորություն կամ այնքան պայծառ չեն, որքան մյուսները:

Այսպես արեցի:

Ես նայեցի տիեզերքին և պատկերացրեցի, որ իմ ձեռքերը ձգվում են դեպի տիեզերք, ինչպես ես գրկում եմ տիեզերքը: Դա անելը էներգիա էր ներշնչում, այնքան, որ այն անընդհատ լցվում էր իմ ձեռքերով, ուստի յուրաքանչյուր ավյում ես պատկերացնում էի այս էներգիայի բացարձակ առատությունը, այնպես որ ես գիտեի, որ ինձանից ավելին կար, քան ինձ պետք էր: Ես պատկերացնում էի, որ այն գալիս է գլխավերևում սոճու գեղձի մոտ (պսակի մոտ) և այն տեղափոխում իմ մարմնի շուրջը այնտեղ, որտեղ զգում էի, որ դրա կարիքը կա: Ես տեսա, որ այն օգտագործում է սննդանյութերի պաշարներ, որոնք իմ մարմինը կուտակել էր իմ մարմնի տարբեր վայրերում՝ այն հրաշալի հավելումներից, որոնք ես օգտագործում էի: Մի քանի տարի մարդիկ ինձ ասում էին. «Ինչու՞ ես այդքան հավելումներ ընդունում»: և ես ժպտում էի և ասում «Որովհետև կարող եմ»: Ամեն անգամ, երբ ինձ հարցնում էին, ես պարզապես վստահում էի ինքս ինձ և շարունակում էի դրանք վերցնել: Միայն վթարից հետո հասկացա, թե որքան կարևոր է հավելումներ ընդունել կանխարգելման և դժբախտ պատահարների դեպքում: Մարդկանց մեծամասնությունը սննդանյութերի պակաս ունի, ուստի արտակարգ իրավիճակներում, երբ նրանց մարմինը հումքի կարիք ունի անմիջապես վերանորոգման աշխատանքների համար, մարմինը պետք է մաքրվի այլ վայրից, որը նա համարում է ոչ այնքան կենսական: Ես հավատում եմ, որ սա իմ գոյատևման անբաժանելի մասն է :

Երբեմն գիշերվա ընթացքում ես մի հսկայական ձագար էի սարքում, և ես խնդրում էի իմ հրեշտակներին, որ այս էներգիան ուղղեն ինձ և ուղարկեն այն ձագարից ներքև: Այս կերպ ես կարող եմ ավելի շատ ժամանակ անցկացնել պատկերացնելը իմ մարմնի վերակառուցման եւ անում բոլոր գործունեության վերաբերյալ իմ ապագայի, որ ես մտածեցի, ես կարող եմ անել.

Ես գնացի մի trek միջոցով Himalayas է Նեպալում կեսերին ութսունական եւ սիրում էի այնքան, եւ միշտ ցանկացել է գնալ. Էմբերի ծնվելու պահից ես նրան ցույց էի տալիս ճանապարհորդության սլայդները և խոսում այն մասին, թե որքան հիանալի կլինի, երբ մենք միասին դա անենք, երբ նա մոտ 20 տարեկան է, և ես գրեթե վաթսուն տարեկան

եմ: Ես միշտ գիտեի, որ դա անելու համար պետք է հոգով երիտասարդ լինել և ունենալ առողջ առողջ մարմին: Կյանքիս մեծ մասը ես հիվանդ եմ կամ ցավ եմ ունեցել մեջքի կամ գլխացավի շատ վատ տեսքով և այլն: (Ես երբեք կյանքիս սկզբում չեմ անդրադարձել «**վթարից** առաջ »):

Այդ գիշեր վերակենդանացման բաժանմունքում ամենակենտրոնն էր, որ ես երբևէ եղել եմ, և նաև ամենակարգ, երբևէ անընդհատ կենտրոնացած եմ եղել:

Հաջորդ առավոտյան կրծքավանդակի վիրաբույժը ժամանեց և իր հետ ուներ շատ մարդիկ (բժիշկներ)՝ մոտ 12 -ի մոտ : Կարծում եմ, նրանք ապշած էին, որ ես դեռ ողջ էի:

Նա կանգնեց մահճակալիս վերջում և նայեց իմ գծապատկերին: Նա նայեց ինձ և ասաց. «Դուք բավականին լուրջ վնասվածքներ ունեք» :

Ես հետ նայեցի նրան և ասացի. «Ի՞նչու է...»: Ես հստակ հասկացա, որ չեմ ընդունի նրա հայտարարության նախադրյալը:

Նա պատասխանեց. «Ես պետք է հանել մեկին ու կես թոքերի ի եւ ձեր չարություն. Երբ ես վիրահատեմ, ես կկարողանամ գնահատել, թե արդյոք պետք է որևէ այլ բան անել »:

Ես նայեցի և ցույց տվեցի նրան, ապա ասացի. «Դու կրծքավանդակի վիրաբույժ ե՛ս»

Նա պատասխանեց «այո»

Կրկին մատու ցույց տալով նրա վրա, այնուհետև ուղիղ նրա վրա ասացի. Երբ ես ասացի, ինձ , ես մատնանշել է իմ ինքնորոշման եւ հետո վերադառնալ իր համար մնացած նախադասության մեջ.

Նրա հետ եղած մարդիկ բոլորը հետ քայլ կատարեցին:

Նա մի քանի րոպե նայեց ինձ վրա, լուռ, ես խնդրում էի իմ հրեշտակներին, որ նրանք ստանան անհրաժեշտ տեղեկատվությունը, իսկ հետո նա հանգիստ և հանգիստ ասաց. որքան հնարավոր է շատ արյուն հազացնեք: Նաև ցանկանում եմ, որ դուք շրջեք շուրջը՝ խորը շնչելով և հնարավորինս շատ արյուն հազալով »:

Ես ասացի «լավ»:

Նա հեռացավ, և ես և բուժքույրը պարզապես նայեցինք միմյանց:

Ես ունեի կրծքավանդակի կոտրվածք և կողերի կոտրվածք...

Հազալու և խորը շնչելու գաղափարը... ..

Ես այնտեղ մեկ ժամ պառկեցի՝ համարձակություն հավաքելով՝ վեր կենալու և շրջելու: Այնուհետև ես ասացի բուժքրոջը, որ իր օգնության կարիքն ունեմ անկողնուց վեր կենալու համար, և նա ասաց. «Ես քեզ թույլ չեմ տալիս վեր կենալ»:

Ես ասացի. «Փաստաբանը ասաց, որ ես պետք է վեր կենամ, շրջեմ և խորը շնչեմ, և դա այն է, ինչ ես կանեմ»:

Նա կտրականապես ասաց՝ «նա հիմա նկատի չունեք»

Ես պատասխանեցի.

Նա մի փոքր ժպտաց դեմքին և սկսեց օգնել ինձ: Մոտ 5 րոպե տևեց, որպեսզի օգնեմ ինձ անկողնուց և կանգնելուց: Այնտեղ կանգնելը բավականին ձեռքբերում էր: Setանապարհ ընկա ՇԱՏ ԿԱԱ: Յուրաքանչյուր 5 վայրկյան մեկ քայլ: Ես խորը շունչ

քաշեցի և արյուն էի հագում, ինչպես արդեն մի քանի անգամ արել էի անկողնում: Ամեն անգամ, երբ արյուն էի հագում, կանգ էի առնում: Հետո նորից ճանապարհ ընկավ: Ես մոտ 15 քայլ հեռացել էի մահճակալից և ամբողջովին ջնջվել էի: Ինձ էներգիա չէր մնացել, և ես շրջվեցի և չէի հավատում, թե որքան հեռու էր թվում մահճակալը: Ես հաղթահարեցի մահճակալի հետ կանգնած 15 քայլերը, ինչպես որ վարվել էի նախորդ գիշեր: Իմ հայացքները դրեք դրա վրա և պատկերացրեք, թե ինչպես է իմ մարմինը արձագանքում: Ես նորից պառկեցի քնելու և պառկեցի այնտեղ՝ առողջանալով: Իմ մարմինն աներեւակայելի թույլ էր: Ես իմ կյանքում մի շարք մարաթոններ եմ վազել, և այդ տասնհինգ քայլերն ինձ ավելի են սպառել, քան մարաթոններից որևէ մեկը: Վթարի դեպքում իմ մարմնի յուրաքանչյուր մկան կորցրել էր իր ուժը և կարծես ես երեխա լինեի, որը պետք է վերականգներ յուրաքանչյուր մկանների ուժը: Ես շարունակեցի աշխատել՝ էներգիա փոխանցելով իմ մարմնի մեջ և պատկերացնելով, որ իմ մարմինը ինքն է վերակառուցվում: Բուժքույրը դեռ նստած էր մահճակալիս ծայրին և ինձ էր նայում, ինչպես մյուսը ամբողջ գիշեր:

Մեկ ժամ անց ես ասացի, որ պատրաստ եմ նորից անել այդ ամենը: Նա օգնեց ինձ դուրս գալ, և ես ճանապարհ ընկա: Ես ավարտեցի ամբողջ շրջանն ինտենսիվ թերապիայի բաժանմունքի շուրջը: Մեկ անգամ ևս ամբողջովին ծախսված վերադարձա մահճակալիս:

Երբ ես պառկեցի այնտեղ, բուժքույրն ինձ հարցրեց. «Գիտե՞ս, թե որքան հաջողակ ես»: Ես պատասխանեցի.

Նա ասել է. «Կա մի բան, մենք կոչ ենք անում, որ մահվան արագությունը որոշակի ճանապարհատրանսպորտային պատահարների, սա նշանակում է, որ այդ արագությունը եւ բարձր բոլորի մեքենաների մեռնում : Անշարժ օբյեկտի (բևեռի նման) բախումների դեպքում մահվան արագությունը վաթսուն կմ/ժ է: Այս շաբաթ մենք այստեղ ունեցանք երկու առանձին մարդկանց, ովքեր ունեին ճիշտ նույն վթարը, ինչ դուք, ուղղակի բախման հետևանքով ուղիղ ձողի: Նրանք երկուսն էլ վազում էին վաթսուն կիլոմետր ժամում, և երկուսն էլ մահացել էին, բայց դուք 85 կմ/ժ արագություն եք արել և ապրել եք: Դուք բավականին հաջողակ եք »:

Ես գիտեի, որ դա բախտ չէր, բայց նաև զգում էի, որ նա չի ուզում իմանալ, թե ինչպես եմ դա արել: Ես պառկեցի և հարցրեցի իմ հրեշտակներին. «Ինչպե՞ս ես ողջ մնացի, և նրանք չփրկվեցին»:

Նրանցից ստացված պատասխանը հստակ էր և «դուք օգնություն եք խնդրել»

Ես հետ հարցրեցի նրանց. «Ինչ արեցին մյուսները»:

Նրանք ասացին, «s EE սյունը գալիս եւ ասում են,« Օ՛, ոչ !! Ես մեռնելու եմ »: և նրանք մահանում են »:

Ես որոշ ժամանակ պառկեցի այդ մասին:

Ես մտածեցի այն բոլոր անհատական զարգացման աշխատանքների մասին, որոնք ես ինքս ինձ վրա կատարել էի տասնամյակներ շարունակ, և թե որքանով էի մտադիր իմ սահմանները (կամ իմ անսահմանությունը) պարզելու և ինչպես սովորեցի վստահել ինքս ինձ և այն, ինչ զգում էի: Մտածում էի, երբ մեծանում էի, թե ինչպես էի այդքան անհանգստացած, թե ինչ են մտածում մյուսներն իմ մասին, և արդյոք ես անում եմ «ճիշտ» բանը: Ես մտածեցի շատ բաների մասին: Ես գիտեի, որ բախտը չի բերել ...

Ես հետադարձ հայացք նետեցի իմ կյանքին և հասկացա իմ կատարած ընտրությունները, երբ բոլորը ինձ ասում էին՝ մի արա մի բան, որն *իրենց* դուր չի գալիս, բայց ես գիտեի, որ դա ճիշտ է *ինձ համար* :

Վթարից 5 տարի անց ես դասընթացներ էի անցկացնում իմ բիզնեսում մոտ 100 մարդու համար և սկսեցի պատմել երկնքում սուզվելու ժամանակի պատմությունը, այնուհետև վերապատրաստման կեսին ես հանկարծ հասկացա, որ եթե երկնքով սուզվելու չգնամ, հավանաբար մահացել է վթարի հետևանքով: Ես կանգնած էի սենյակի առջևում՝ տեսանելիորեն հուզված և գնահատելով իմ ուժը և պատրաստակամությունը՝ շարունակելու այն, ինչ իմ սրտում գիտեի, որ ճիշտ է ինձ համար: Թույլ տվեք պատմել ձեզ հետ...

Դեռ ութսունականների կեսերին (իմ քսանամյակի կես) ես ապրում էի Վիկտորիայի մեծ քաղաքում և մի գիշեր դիտում էի կյանքի ոճի այդ շոուներից մեկը, և Տանդեմ երկնքում սուզվելու հատված կար, որտեղ դու կապվում ես ինչ -որ մեկին մի քանի հազար թռիչք, որպեսզի նրանք իմանան, թե ինչ են անում, և ապա դու ցատկում ես կատարելապես լավ հարթությունից և ընկնում ես երկրի ազատ անկումը: Տարիներ շարունակ ցանկանում էի երկնային սուզվել, բայց գիտեի, որ եթե մենակ դա անեի, հավանաբար կմահանայի: Ես վատ զգացում ունեի, որ լարը չի աշխատում և սլաքը չի բացվում: Այսպիսով, երկնքում սուզվելիս ես չպետք է անհանգստանայի դրա համար, քանի որ փորձառու մարդը կարող էր հաղթահարել ցանկացած իրավիճակ:

Հաջորդ առավոտյան զանգահարեցի հեռուստաընկերությանը և իմացա, թե որտեղ են նրանք կատարում տանդեմը ցատկելը: Այն գտնվում էր Միդնեյից դուրս : Լավ էր, քանի որ հայրս ապրում էր Միդնեյում, և ես կարող էի բարձրանալ և մնալ նրա մոտ և մեքենա վերցնել: Ես ամրագրեցի թռիչքը, զանգահարեցի նրան և ասացի, որ գալիս եմ (ես այնքան խելացի էի, որ չասացի, թե ինչու եմ բարձրանում):

Ես ժամանեցի Միդնեյ , ցուցադրությունը տեսնելուց չորս օր անց, մեքենա վերցրեցի և երկու ժամ տևեցի դեպի օդային թռիչք, որտեղից նրանք գործում էին:

Կարող եմ ավելացնել, որ այս պահին ես շատ դժվարություններ ունեի հարաբերություններում: Ես սիրում էի այս աղջկան, բայց դա չէր ստացվում: Նաև կարդում էի Ռիչարդ Բախի գիրքը, որը կոչվում էր կամուրջ ընդմիջտ: Այս գիրքը վերաբերում էր հոգու զույգ հասկացությանը և արդյոք մենք իսկապես նախատեսված ենք որոշակի անձի համար: Գրքի այն հատվածը, որը ես կարդում էի Միդնեյ ժամանելիս , այն էր, երբ Ռիչարդը չկարողացավ կարգավորել հարաբերությունները իր զուգընկերոջ հետ և բարձրացավ մի փոքր շարժիչով ինքնաթիռ : Այն վթարի է ենթարկվել, և սլաքը չի աշխատել: Իրավիճակը զարմանալիորեն նման էր նրան, ինչին ես ինքս էի պատրաստում: Ես մտածում էի, թե արդյոք Հոգին փորձում է ինձ ասել, որ չե՞մ հետևում, քանի որ ես կմահանամ իմ ժամանակից առաջ: Իմ սրտում ես գիտեի, որ կարևոր է հետևել դրան: Ես գիտեի, որ ուզում եմ հաղթահարել մահվան վախը: Ես գիտեի, որ դա կարևոր է: Ինձանից պահանջվեց ևս 20 տարի, որպեսզի հասկանամ, թե որքան կարևոր է: Ես նաև գիտեմ, որ Միդնեյում անցկացրած այդ երկու օրերն ինձ հզոր ուժ դարձրեցին՝ վախը հաղթահարելու և անհայտի կողմից չվերահսկվելու համար:

Երբ ես հասա օդակայան, նա զբաղված էր թռիչք կատարող ինքնաթիռներով և ամենուրեք տեղաշարժվող մարդկանցով: Շատ գեղեցիկ օր էր, շատ քիչ ամպ, և արևը փայլում էր:

Ես գրանցեցի և վճարեցի իմ գումարը: Նրանք բացատրեցին, որ գումարը վերադարձելի չէ: Նրանք ինձ տարան դասընթացների ընթացքում և համապատասխանեցրին ինձ:

Քամին ուժեղացավ, և ինձ ասացին, որ քանու որոշակի արագությունից բարձր նրանք չեն կարող սուզվել, չնայած որ երկնքում սուզվելը դեռ տեղի էր ունենում: Theերեկը, երբ սպասում էի, որ քամին մարի, ես կարդացի իմ գիրքը և դիտեցի, թե ինչպես է երկնքը սուզվում, և այնքան անգամ այցելեցի գուգարան, որ իմ մեջ ընդհանրապես ոչինչ չմնաց...

Ամբողջ օրը սպասում էի առավոտյան ժամը 10 -ից մինչև մթնշաղ : Նրանք ամենից շատ ներողություն խնդրեցին և ասացին, որ եթե վերադառնամ առավոտյան 5 -ին, քամին միշտ ցածր էր առավոտյան այդ ժամին, և ես կկարողանայի ցատկել: Ասացի լավ և ճանապարհ ընկա տուն:

Հասա տուն և ընթրեցի, ամբողջ գիշեր կարդացի իմ գիրքը, ուզում էի իմանալ, արդյոք Ռիչարդը մահացել է: Ես փորձում էի հասկանալ, արդյոք գրքում կա՞ ինձ համար հաղորդագրություն: Այս պատմությունը տեղի ունեցավ նախքան ես սովորեցի, թե ինչպես պետք է այդքան հստակ շփվել, ինչպես հիմա, իմ հրեշտակների/հոգևոր օգնականների հետ:

Ես շուտ վեր կացա անկողնուց և մի փոքր նախաճաշեցի՝ իմանալով, որ այն, ինչ մտել է այս պահին, ուղիղ անցնում էր իմ միջով...

Ես ժամանեցի օդակայան առավոտյան 5 -ին, իսկ օդը անշարժ էր: Տղաները զարմացած էին, որ ես հայտնվեցի: Նրանք ասացին, որ ոչ ոք *երբևէ չի* վերադարձել հաջորդ օրը: Նրանք ինձ նստեցրին ինքնաթիռ, և վերևում ինձ ասացին, որ դուրս գամ անիվի վերևի փոքրիկ մետաղյա ափսեի վրա: Ափսե՛ն բավականաչափ մեծ էր միայն մեկուկես հավաքածու ոտքի համար: Ես **ամբողջովին սարսափած** կախված էի մետաղյա ձողի վրա : Ես իրականում զգում էի, որ ցատկում եմ դեպի մահ:

Ես չէի պատրաստվում դուրս գալ այնտեղից, և եթե ես պետք է մահանայի այստեղ և հիմա, ապա այդպես էլ լինի: Ինձ ամրացված տղան բղավեց «Անցնել», և ես բաց թողեցի: Այդ պահին ես ընկավ կիսագիտակցության մեջ: Աքերս բաց էին, բայց ամեն ինչ սև էր: Ես գիտակցաբար տեղյակ չէի իմ շրջապատի մասին, կամ որտեղ էի կամ ինչ էր կատարվում: Բայց հեռվում մի ձայն էի լսում: Չայնը բղավում էր ինձ, որ ոտքերս բարձրացնեմ, քանի որ մենք խարխափանքի մեջ էինք: Նրա բերանը գտնվում էր ականջիս կողքին, բայց թվում էր, թե նա մեկ կիլոմետր հեռավորության վրա էր: Որոշ ժամանակ անց ես ոտքերս բարձրացրեցի՝ իրականում չգիտելով, թե ինչ է կատարվում կամ ինչու: Ինձ թվում էր, որ դա երազ է, և որ ես պտտվում եմ պտղի դիրքում, և ես գաղափար չունեմ, թե ինչ է կատարվում կամ որտեղ եմ: Երբ ես ոտքերս բարձրացրի, մենք հարթվեցինք պտույտից, և նա ասաց ինձ «ևս մեկ վայրկյան, և ես պատրաստվում էի քաշել պատռվածքի լարը»:

Մենք ազատորեն ընկնում էինք երկիր, և ես գիտեի, որ այս փուլում **բացարձակապես** ոչինչ չեմ կարող անել դրա հետ կապված: Եթե ես մահանայի այս պահին, ես չէի կարող դա դադարեցնել: Այսպիսով, ես որոշեցի վայելել ճանապարհորդությունը : **Ես ընդունեցի իմ իրավիճակը:**

Ես նայեցի շուրջս և չհավատացի, թե որքան տարօրինակ էր դեռ ընկնելու և ավելի արագանալու զգացումը:

Ի վերջո, նա քաշեց պատռված լարը, և ես բաց թողեցի «բարի» !!!: Նա ասաց ինձ. «Նրանք բոլորը դա անում են»: Իջանք և վայրէջք կատարեցինք փոքր շրջանակի ներսում: Մնացած բոլոր ջրասուզակները մոտեցան ինձ և հարցրին. «Միրում էիր»:

Ես պատասխանեցի «Բացարձակապես»:
Նրանք այնուհետև ասացին.
Ես պատասխանեցի «Ոչ»

Նրանք բոլորը հարցրին ինձ.
"Ինչու ոչ?"

Ես պատասխանեցի «որովհետև հիմա ես այնտեղ եմ եղել և դա արել եմ»:

Այդ փորձը հիմք տվեց ինձ, որպեսզի կարողացա ազատել մահվան վախս:

Վերադառնալ հիվանդանոց՝ վերակենդանացման բաժանմունքում:

Օրվա ընթացքում ես դեռ անհավանականորեն կենտրոնացած էի ինքս ինձ բուժելու վրա:

Երրորդ անգամ, երբ ոտքի կանգնեցի և խորը շնչեցի, ճանապարհի ընկա ինտենսիվ թերապիայի շուրջ: Ամեն անգամ, երբ զբոսանքի էի գնում, բուժքույրը հենց իմ կողքին էր, պատրաստ էր օգնելու անհրաժեշտության դեպքում: Նա երբեք ինձ չբռնեց քայլելիս: Կարծում եմ, որ նա զգաց, թե որքան կարևոր է դա անել ինքս ինձ համար:

Այս երրորդ անգամ նա ինձ ասաց. «Ի՞նչ ես տեսնում քո շուրջը»:

Ես պատասխանեցի՝ «Շատ անգիտակից մարդիկ»

Ինտենսիվ թերապիայի մոտ 16 ժամվա ընթացքում սա միակ դեպքն էր, երբ ես նայում էի որևէ այլ հիվանդի, ոչ թե ես նրանց անտեսում էի, այլ այն, որ նրանք իմ գիտակցության կամ գիտակցության մեջ չէին:

Հետո նա ասաց. «Ինչո՞ւ եք կարծում, որ դա այդպես է»:

Ես ձեռքս մոտեցրի նրան, ձեռքս պարզեցի և ասացի. «Չեմ ուզում իմանալ, ես կենտրոնացած եմ առողջանալու վրա»:

Հետո նա ինձ ասաց. «Ես զանգահարել եմ քո վիրաբույժին ամեն 15 րոպեն մեկ և ասել, որ դու իմ ինտենսիվ թերապիայի բաժանմունքից չես»: Ես ժպտացի և համաձայնվեցի նրա հետ:

Այս անգամ զբոսանքի ժամանակ ես կատարեցի մեծ սենյակի երկու ամբողջական պտույտ: Երկրորդ շրջագծի ընթացքում նա ինձ հարցրեց. «Կցանկանա՞ք ցնցուղ ընդունել»:

Ես նայեցի նրան և ասացի, որ կանեմ և համոզված եմ, որ դա կօգնի ինձ ավելի լավ զգալ և հանելի և թարմացած զգալ:

Երբ ես նորից պառկեցի քնելու, նա ասաց, որ մի փոքր շուտ կպատրաստի այդ ամենը, և որ նա շուտով կգա և ինձ կբերի: Նա այժմ ինձ միայնակ էր թողնում: Հստակ նշան, որ նա տեսնում է, որ ես ավելի լավանում եմ (չնայած ես այդ ժամանակ այդ մասին տեղյակ չէի):

Կես ժամ անց նա վերադարձավ և ինձ բերեց: Ես վեր կացա՝ դեռ նրա օգնության կարիքն ունենալով, և մենք գնացինք ցնցուղի:

Նա մերկացավ ինձ և ամբողջովին մերկ նստեցրեց ինձ այդ սպիտակ պլաստմասե աթոռներից մեկին և ձեռքով դրեց ցնցուղի ձեռքը և ասաց, որ շուտով կվերադառնա: Ես ոչինչ չէի կարողանում շարժել, այն ամենը, ինչ ես կարող էի անել, այն էր, որ նստեի այնտեղ այն նույն դիրքում, ինչ նա ինձ դրեց: Ես ընդհանրապես չկարողացա ջուրը շրջել:

Թվում էր, թե նա որոշ ժամանակով չկար, երբ վերադարձավ և գլուխը դիպավ դռանը: Նա հարցրեց, թե արդյոք ես լավ եմ անում, ինչին ես ասացի՝ այո: Հետո նա ասաց. «Ես այստեղ մի քանի բուժքույր ունեմ, լավ է, եթե նրանք մտնե՞ն»:
Շատ մեծ ժպիտը դեմքիս հարցրեցի «Իսկ ի՞նչ են նրանք ուզում տեսնել»:
Նա սիրուն ծիծաղով պատասխանեց. «Նրանք ուզում են քեզ տեսնել ցնցուղի տակ»:
Ես ծիծաղեցի՝ ասելով. «Ես այդպես էի կարծում ... ներս բեր նրանց»:

Մյուս բուժքույրերը բոլորը խցկվեցին ցնցուղախցիկի մեջ, երբ ես մերկ նստեցի՝ ցնցուղի վարդը բռնած: Իմ բուժքույր ասել է, թե «ինչպես երկար դ տ կարծում եք, որ սա վերակենդանացման եղել է այստեղ»:

Ես ասացի. «Չգիտեմ, գուցե 70 տարի: »

Նա ասաց. «Այո, և դու առաջինն ես, ով երբևէ ցնցուղ է ընդունել դրանում: Մենք չէինք կարող պարզել, թե ինչու են նրանք ցնցուղ ընդունում ինտենսիվ թերապիայի բաժանմունքում, որտեղ մարդկանց սպունգով լոզանքներ են տրվում »:

Բոլորս ծիծաղեցինք:

Նրանք շարունակեցին բացատրել, թե ինչպես է ցնցուղը միշտ օգտագործվել որպես պահեստ, ուստի ստիպված են եղել այն մաքրել և մաքրել:

Լինեթը և Էմբերն ինձ հաճախ էին այցելում օրվա ընթացքում:

Բռամը 16 -ի սահմաններում կարգապահը եկավ և ինձ դուրս հանեց ինտենսիվ թերապիայի բաժանմունքից և տարավ պալատ:

Այն քանից հետո, երբ ես մեքենայով իջա ծխի, Լինեթն ու Էմբերն ինձ մեքենայով տարան հիվանդանոցի ճաշարան և մենք բոլորս միասին ընթրեցինք և գրուցեցինք սովորական իրերի մասին:

Այդ երկուշաբթի երեկոյան ես կուզենայի քնել, բայց ծխում դժոխքից մի բուժքույր կար, որը հարվածեց բոլոր սկուտեղներին, բեկորներին և դույլերին և ամբողջ գիշեր բարձրաձայն շրջեց:

Ես կրծքիս քսում էի շատ հատուկ բուժիչ կրեմ և հատուկ սննդային հավելումներ էի ընդունում, որոնք ես սովորաբար ընդունում եմ ամեն օր : Լինեթը դրանք ինձ համար էր բերել :

Երեքշաբթի առավոտյան կարգուկանոնը եկավ և նորից ինձ տարավ ռենտգեն, նրանք ավելի շատ կրծքավանդակի ռենտգեն արեցին և հետո նորից ինձ մոտեցրին մահճակալիս:

Ամեն ժամ և երբեմն ավելի հաճախ ես գրոսնում էի միջանցքներով և վար, դեռ խորը շնչելով և դեռ հազարով փոքր քանակությամբ արյուն: Ես անկախ էի և շարժվում էի մի փոքր ավելի դանդաղ, քան սովորական քայլելու տեմպը:

Ես մի քանի հեռախոսազանգ ու մի քանի այցելու ունեի: Այս այցելուներից մեկը վերակենդանացման բուժքույրն էր, ով քույրերիս ընկերն էր:

Երբ ես ծխում էի, մի բուժքույր ներս մտավ, որն ուսումնասիրություն էր կատարում այն մասին, թե ինչն է առաջացնում վնասվածքներ լուրջ ավտովթարների ժամանակ,

որպեսզի մեքենաների արտադրողները կարողանան հարմարեցնել մեքենաների դիզայնը՝ նվազագույնի հասցնելով այդ վնասվածքները:

Նա շատ հարցեր տվեց

Հարցերից մեկն այն էր. «Կա՞ որևէ բան, որը խանգարում էր իմ տեսլականին»:

Իմ պատասխանը «այո» էր

Նա հարցրեց. «Իսկ ի՞նչ էր դա»:

Ես պատասխանեցի «Իմ կոպերը»:

Նա գրեց այն՝ չհասկանալով, որ կատակ եմ արել, և նա նայեց ինձ, և ես տեսա, թե ինչպես է նա գնահատում ինձ: Հետո նա ծիծաղեց:

Այնուհետև ես ասացի, որ «անվտանգության բարձիկի փոշին խանգարեց ինձ տեսնել, թե որտեղ պետք է մեքենան տանել անվտանգ»:

Բուժքույրը նույնպես միանձնուհի էր: Նա ինձ հետ խոսեց այն մասին, թե որքան անհավանական էր, որ ես ողջ էի: Մինչ նա ինձ հետ հարցազրույց էր վերցնում, ինժեներ էր գնահատում իմ մեքենան: Մեկ շաբաթ անց, երբ ես և իմ ընկեր Մայքլը գնացինք մեքենան նայելու և դրանից մի քանի բան հավաքելու, մարդը, ով այն պահում էր, հարցրեց. «Քանի՞ մարդ է մահացել դրա մեջ»: Մայքլ ասել է, որ ոչ ոք չի դի ե դ, եւ ձեզ են նայում մարդուն վերապրած այն. Նա ցնցվեց և ասաց, թե որքան անհավանական էր, որ ես ողջ էի (կամ նման բառեր)

Չորեքշաբթի առավոտյան կրծքավանդակի վիրաբույժը եկավ ինձ տեսնելու, վարագույրը քաշեց իմ շուրջը և գլուխը թափահարեց կողքից և ասաց. «Ես երբեք նման բան չեմ տեսել ...»:

Այս պահին ես իրականում մտածեցի. «Գուցե սա ավելի վատ է, քան այն, ինչ ինձ թույլ էի տալիս գիտակցել .....»

Նա ասել է. «Ես, որ չի հավատում, թե ռենտգենյան ճառագայթներ ես վերցրել երեկ, որ ես անվանել է վերելի կրծքային վիրաբույժ Մելլրուոնի եւ նա, եւ ես եղել արթուն 24 ժամվա բաց շուրջ ռենտգենյան ճառագայթներ կիրակի երեկոյան եւ երեկ առավոտյան եւ նա համաձայնվեց իմ սկզբնական ախտորոշման հետ՝ թոքերդ մեկ ու կես հանել: Նա նաև համաձայն է իմ ներկայիս ախտորոշման հետ, որ դու այժմ ունես դեռևս չծխող դեռահասի երկու նոր թոքեր »:

«Ես 43 տարեկան եմ»

Նա ասաց. «Ես գիտեմ ...»

Ես այնքան հուզված էի ... ինձ հաջողվել էր...

Ես հարցրեցի «հիմա ինչ է կատարվում»:

Նա պատասխանեց. «Դուք կարող եք տուն գնալ»

Ես հարցրեցի «որքա՞ն շուտ»:

Նա պատասխանեց «որքան հնարավոր է շուտ: Ես լսում եմ ձեզ անում, բուժման մեթոդներ եւ որ y OU են նաեւ հաշվի հավելումներ, եւ այդ հստակ է աշխատում է ձեզ համար , եւ դուք պետք է ավելի լավ է տանը »:

Երբ վերելակս ժամանեց ինձ տուն տանելու համար, ես իմ գոլորշու տակ հիվանդանոցից դուրս եկա:

Վթարից երկու շաբաթվա ընթացքում ես կարողացա Տարզանի պես հարվածել կրծքիս: Կոտրված կողերս և կրծքավանդակի կոտրվածքը լավ էին բուժվում:

Amazingարմանալի չի՞ լինի, եթե մենք բոլորս վստահենք ինքներս մեզ և մեր ընտրած գաղափարներին ու ոգեշնչումներին:

Իրականում որքանո՞վ ենք մենք վստահում ինքներս մեզ:

Ես գիտեմ, որ 1987 թվականից սկսած տարիների ընթացքում այն հավատն ու վստահությունը, որ ունեմ ինքս ինձ և ինչի ունակ եմ, չափազանց մեծացել է: Սա առաջին հերթին նույն աշխատանքի շնորհիվ է, որն այժմ կիսում եմ www.enjoyinnerpeace.com.au- ի միջոցով: Այս կայքում կան բազմաթիվ իրեր, որոնք ձեզ հնարավորություն են տալիս հետամուտ լինել ձեր հոգևոր աճին տանը գտնվելիս կամ նույն ճամփորդության մեջ գտնվող այլ համախոհ մարդկանց հետ կիսվելիս:

Եթե ցանկանում եք սովորել, թե ինչպես աշխատել Յոհոնի պես ձեր Հոգու Ուղեցույցների հետ, կամ ցանկանում եք ավելին իմանալ այն մասին, թե ով եք դուք, որտեղից եք եկել, ուր եք գնում և ինչու եք այստեղ, ապա գնացեք [www](http://www.enjoyinnerpeace.com.au) վեբ կայք : www.enjoyinnerpeace.com.au

Մի անգամ այնտեղ իր կայքում

Նախ դիտեք 20 բույսերից տեսանյութը «Մեր պատմությունը» ներդիրում

Երկրորդ գնեք էլեկտրոնային գիրք:

Երրորդ, դուք կարող եք ձեռք բերել Տնային ուսումնասիրության ծրագիր, որի միջոցով կարող եք ինքնուրույն աշխատել, ձեր սեփական տանը Չորրորդ՝ պատվիրեք ինքներդ ձեզ «Մեկ առ մեկ» կողմնորոշման խորհրդատվության համար, որտեղ դուք հաստատում /կատարելագործում եք երկկողմանի հստակ հաղորդակցություն ձեր հոգևոր օգնականների հետ:

Կախված նրանից, թե որքան հեռու եք ցանկանում շարունակել ձեր հոգևոր աճը, կան ավելի քան 600 դասընթացներ հոգևորության և շատ այլ ծառայությունների համար:

Ուսումնասիրեք www.enjoyinnerpeace.com.au կայքը, և եթե որևէ հարց ունեք, պարզապես տվեք :

Յոհոնը շրջում է աշխարհով մեկ՝ սովորեցնելով մարդկանց, թե ինչպես խոսել իրենց Հոգու ուղեցույցների հետ, վստահել իրենց, գտնել իրենց կյանքի նպատակը և համարձակություն ունենալ դրան հետամուտ լինելու համար:

Եթե ցանկանում եք, որ Յոհո [նրք](http://www.enjoyinnerpeace.com.au) գա ձեր տարածք, ապա դիմեք նրան կամ նրա աշխատակիցներին www.enjoyinnerpeace.com.au վեբ կայքի միջոցով:

Բացի այդ, եթե դուք նույնպես Տիրապետում է անգլերեն եւ կան սխալներ են translati վրա է անգլերեն տարբերակում այս թարգմանված տարբերակի խնդրում են թող իմ գրասենյակային նոու եւ եթե դուք ուրախ են վերստուգել թարգմանությունը մեզ համար, ապա մենք ուրախությամբ սպասում է, որ խուզարկությունն բառը փաստաթուղթը տարբերակը դուք խմբագրեք: Կանխավ շնորհակալ ենք մեզ օգնելու համար